

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej w sprawie I C 168/15 z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna z siedzibą w W. przeciwko J. F. o zapłatę, oddalił powództwo.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł powód zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 §1 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, to jest art. 60 k.c.

W konkluzji do podniesionych zarzutów skarżący wnosił o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu z uwzględnieniem kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505(13) § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505 (9) § 11 k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., należy w pierwszej kolejności wskazać, że Sąd Rejonowy nie poczynił ustaleń, którym skarżący zarzuca błędną ocenę. Sąd ograniczył się jedynie do lakonicznego opisu dokumentów w ramach zawartych umów między kolejnymi podmiotami (...) spółka z o.o., w W., (...) spółka z o.o. w W., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Uzasadniając zaś oddalenie żądania pozwu, w wywodzie prawnym zawarł krótki pasus dotyczący rozbieżności w numeracji umowy pożyczki, jaką dostrzegł w niniejszej sprawie, co miałyby świadczyć o nieudowodnieniu żądania. Odnosząc się do tego aspektu, aczkolwiek nie stanowiącego ustaleń faktycznych, trzeba zgodzić się ze skarżącym, że opłata rejestracyjna w kwocie 0,01 zł jest dokonywana z rachunku bankowego, którego posiadaczem jest pożyczkobiorca. Numer na przelewie z opłatą nie jest tożsamy z umową pożyczki, albowiem dopiero po zaksięgowaniu opłaty rejestracyjnej i weryfikacji danych nadawany jest właściwy numer pożyczki. Rozumowanie Sądu Rejonowego obarczone zatem było błędem.

Jednakże z uwagi na przeszkodę w uwzględnieniu powództwa istniejącą po stronie prawa materialnego, Sąd Okręgowy w ramach ustaleń faktycznych poczynił jedynie jedno z nich, a mianowicie, że poprzednik prawny powoda przekazał drogą internetową na rzecz pozwanej kwotę wcześniej umówioną – 500 złotych.

Chybiony jest zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 60 k.c. oraz art. 6 ust.1 ustawy o ochronie praw konsumentów. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 29 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki (a takim jest pożyczka udzielona pozwanej) winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty

te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

Stosownie zaś do treści art. 78 par. 1 k.c., do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Powód w niniejszej sprawie załączył do pozwu dokumenty bankowe potwierdzenia wykonania przelewu przez powoda na rzecz strony pozwanej kwoty 500 zł oraz przelania przez pozwaną opłaty rezerwacyjnej w wysokości 0,01 zł. Wezwanie do zapłaty oraz warunki umowy zostały złożone w postaci kserokopii. Co więcej i co jest okolicznością najistotniejszą w rozpatrywanej sprawie, złożona kserokopia dotyczy ramowej umowy pożyczki odnawialnej, właściwie niewypełnionego blankietu, nie zaś umowy zawartej z pozwaną.

Reasumując należy stwierdzić, że strona powodowa nie wykazała roszczenia, nie złożyła bowiem pisemnej umowy pożyczki zawartej z pozwaną, której niewykonanie stanowiłoby podstawę kontraktową dochodzenia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.